

вонъ много хубави си виждаха. Какъ да е на-силена отъ трудъ и гладость, приближи единъ инсакъ прозорець гдѣ-то една жена отъ четъ-ресе до пятьдесять години на возрастъ беля-ше бобъ, и помоли ѝ ся да я приеме у дома си. Селянка-та като иѣкое время съ призрѣніе и погледна строго я напѣде.

Прасковія, като слизаше отъ кола-та коя-то я возише, въ калъ-та паднала бѣше и дре-хи-те ѝ совсѣмъ бѣха ся накаляли. Строга-та нощъ коя-то тя въ лѣсъ-атъ мина, и гладость-та, коя-то тамъ притегли, несомнѣнно личны-те ѝ черти ся развалили и грозна направили я бѣха. Злосчастна-та отъ всякы-те врати ся напѣди отъ кон-то милость поискала бѣше. Една зла жена, предъ врата-та на коя-то, отъ трудъ уморена, сѣднала бѣше и на коя-то ся моляше да я приеме, насили я съ лошы думы да ся отдалечи, глаголющи ѝ че неприяма нито крадливы-те нито непочтенны-те жены. Мла-да-та дѣвойка, видѣвши предъ себе си една церква, отпавися съ прескорбно сердце кадѣ нец. “По крайнѣй мѣрѣ говоряше на себе си; “никой отъ тамъ неще да мя изгони.„ Поне-же врата-та затворена ся намѣри, она сѣдна